

Acacia

(തളിരേന്തി)

Acacia

အပိုင်း (၁)

မနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်က တရွေ့ရွေ့ ကောင်းကင်ယံထက်သို့ တက်လာခဲ့ရာတွင် သူသူငါငါ တို့လည်း ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းခွင်သို့ သွားရန် တာဆူသူက ဆူ ... ဈေးသွားကာ ဟင်းချက်ပြုတ်စရာများ ဝယ်ခြမ်းသူက ဝယ်ခြမ်းဖြင့် လူဆင်းရဲလည်းမဟုတ်သလို လူချမ်းသာလည်း မဟုတ်သည့် ရပ်ကွက်လေးတခု၏ ကတ္တရာလမ်းမကြီးထက်၌ စက်ဘီး ... ဆိုက်ကား ... ကား စသည်ဖြင့် စီးတော်ယာဉ်များနှင့်အတူ လူအုပ်ကြီးက လည်းရော၍ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့သည်။

ထိုလူအုပ်ကြီးနှင့် စီးတော်ယာဉ်အပေါင်းတို့ကို ကွေ့ဝိုက်ရှောင်ရှားကာ မြူးထူးတက်ကြွ ပျော်ပါးနေသော လူငယ်မိန်းကလေးတစ်စု။ အိမ်ပိုင်းလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်ရောက်သွားလိုက်ပြီး ထိုအုပ်စုထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ နှုတ်ခမ်းမှ ထွက်ကျလာသော အမည်နာမတခုက

"နာနာရေ..ငါတို့ရောက်ပြီ ဟေ့"

ထိုကဲ့သို့ အသံပေးလိုက်လျှင် အိမ်ထဲမှ အသက်ကြီးကြီး ... ကျက်သရေ ကုဋေအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံလှသော မိန်းမကြီးတစ်ဦး ထွက်လာခဲ့သည်။

"သမီးဆုယွန်းတို့တောင် ရောက်လာပြီ ... လာ..လာ..အိမ်ထဲဝင် ... အိမ်က အရူးမကတော့ အခုထိ အောက်ဆင်းလာတာ မတွေ့သေးဘူး သမီးတို့ရေ"

အသက်ကြီးပေမဲ့ လူငယ်တွေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံတတ်သည့် ဒေါ်အိမြတ်နိုး။

"နာနာ အခုထိ အိပ်တုန်းထင်တယ် အန်တီ ... သမီးတို့သွားနှိုးလိုက်မယ်"
အိမ်ထဲသို့ ရောက်တာနဲ့ သူမတို့ သူငယ်ချင်းအိပ်ပုတ်အား သွားနှိုးရန် ခွင့်
တောင်းလိုက်ပြီး

"အေး အေး သမီးတို့ပဲ သွားနှိုးချေတော့"

ခွင့်ရတာနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားကြသည့် ဆုယွန်း ... ပန်းချီနှင့်
ဖူးငုံတို့ပင်။

ဒေါ်အိမြတ်နိုးလည်း တက်ကြွနေသည့် ကလေးမလေးတွေကို ကြည့်ပြီး
ပြီးကာ လုပ်ဆောင်လက်စဖြစ်သော အိမ်မှုကိစ္စများကို ဆက်လက်
လုပ်ဆောင်နေလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား သူတို့သူငယ်ချင်း အခန်းရှေ့ရောက်တော့ တံခါးကို
တွန်းဖွင့်လိုက်လေတော့ သူတို့၏ ဆရာမကြီးလုပ်လွန်းသော သူငယ်ချင်းမ
လေးက ခြုံစောင်ထဲမှာ လုံးထွေးကာ အိပ်မက်များကို အခန်းဆက်၍ မက်
လို့ကောင်းတုန်းပင်ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့ ဥယျာဉ်လည်း အခန်းထဲဝင်ပြီး ခုတင်အနားသွားရပ်ကာ

"ကြည့်ဦး... ပန်းချီ ... မနေ့ညက Gpမှာ သေမလို ငါတို့ကို အစောကြီး
ပန်းစိုက်ခင်းဆီ သွားမယ်ပြောတာ ဘယ်သူတုန်း"

"သူလေ"

"အခုကျ ကာလနဂါးလို သေနေတာကရော"

"သူပါ ရှင်"

ပန်းချီနဲ့ဖူးငုံ ပြောနေသည်ကို ဆုယွန်းကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်နေရင်း ခြုံ

စောင်ထဲ လုံးထွေးကာ အိပ်မောကျနေသော သူအား နှိုးရန်ပြင်လေသည်။

"နာနာ ... နာနာ ငါတို့ရောက်နေပြီလေ ... ထတော့ ... နာနာ"

"မိဆုယွန်း ... နင်ကာလနဂါးကြင်နာသူ ကို အဲလို အနုနည်းနဲ့ နှိုးလို့ရမယ် ထင်နေတာလား ဖယ်..ငါနှိုးပြမယ်"

ဟုတ်ပါသည် ...။ ဖူးငုံပြောသလိုပဲ ကြင်နာသူ ဆိုသည့် မိန်းကလေးက တကယ့် အိပ်ပုတ်မလေး ကာလနဂါးမလေးပင်။ သူမအား လေသံခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့် နှိုးနေလျှင် ညသာ မိုးချုပ်သွားမည် ... သူမကတော့ နိုးလာမည် မဟုတ်။

"မိ... ကြင် ... နာ ... သူ ..."

ဖူးငုံ ကြင်နာသူ၏ နားအနားသွားပြီး သူမ နာမည်တစ်လုံးချင်းစီကို အော်ကာ ခေါ်လိုက်တော့

"အား ... နားငြီးလိုက်တာ ... ဘာလဲဟာ ... သူများအိပ်နေတာကို"

ခေါင်းအောက်က ခေါင်းအုံးကို မကာ ခေါင်းအုံးအောက်ဝင်ကာ တစ်ဖန် ပြန်အိပ်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမ သူငယ်ချင်းတွေ သူမကို ခေါင်းအုံးအောက်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး

"ဟဲ့ မိကြင်နာသူ နင်ပန်းခင်းထဲမသွားဘူးလား ... ဒီချိန်ဆို Acacia ပန်းတွေ ပွင့်လောက်ပြီနော် ..."

Acacia ပန်းဆိုသည့် နာမည်ကြားတော့မှပဲ ငေါက်ခနဲ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထထိုင်လာသော ကြင်နာသူပါလေ။

"ဟုတ်သား ... အဟဲ ခဏစောင့် ငါအမြန်ပြင်ဆင်လိုက်မယ်"

အခုမှ ပျာယာခတ်နေအောင် ထပြေးပြီး ဗရုတ်ကျနေသော သူမတို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး သူတို့မှာတော့ ခေါင်းကိုယ်စီခါယမ်းရင်း ...

"Wow ... လှလိုက်တာ ... ပန်းတွေက မျိုးစုံပဲနော် ပန်းချီ"

ပန်းစိုက်ပျိုးခင်းထဲ ပထမဆုံးရောက်ဖူးသော ကြင်နာသူတစ်ယောက် ပါးစပ် မပိတ်နိုင်လောက်တဲ့အထိ အံ့ဩလို့ မဆုံးနိုင်ပေ။

ပန်းချီ၏ အဖိုးဖြစ်သူ ပိုင်ဆိုင်သော ပန်းပျိုးခင်းထဲသို့ သူမတို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် အလည်ပတ်လာခဲ့ကြသည်။ ပန်းချီနဲ့ ဖူးငုံက ဒီဇာတိ ဖြစ်ပေမဲ့ ကြင်နာသူနဲ့ ဆုယွန်းကတော့ မနှစ်ကမှ ရန်ကုန်မှ ပြောင်းတဲ့ သူတွေဖြစ်တဲ့ အတွက် ဒီနေရာအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်မသိသေးဘူးဟု ဆိုရမည်။ ဒါကြောင့်လည်း သိရအောင် ပန်းချီနဲ့ ဖူးငုံက ဦးဆောင်ပြီး ပြင်ဦးလွင်အနွှံ ကို လိုက်ပြပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာပေါ့ ...။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ မဲကျသွားတာ က ပန်းချီရဲ့ အဖိုး ပန်းပျိုးခင်းပင် ဖြစ်လေတော့ အခုလို ရောက်လာခဲ့ရခြင်း ပင်။

"ဒါကြောင့်လည်း မေမြို့ကို ပန်းမြို့တော် လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့ဟ ... ဟို ဘက်မှာ စိုက်ခင်းတစ်ခုထပ်ရှိသေးတယ် ... အဲမှာက နင် အရမ်းကြိုက်တဲ့ Acacia ပန်းတွေပွင့်တာလေ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

"အေးဆို"

ထိုစဉ်

"သမီးပန်းချီရေ ဒီကို ခဏလာပါဦးကွယ်"

ပန်းချီရဲ့ အဖိုးက လှမ်းခေါ်သည့်အတွက်

"ဟဲ့ ခဏနော် ငါ့အဖိုးခေါ်နေလို့ ... နင်တို့ကြည့်ထားနင့်"

"အေး အေး"

ပန်းချီ ထွက်သွားတော့ ဖူးငုံက ဆုယွန်းကို ပန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူသိ သလောက် ရှင်းပြ ပြောပြနေမိသလို ဓာတ်ပုံတွေလည်း အပြန်အလှန်ရိုက် ပေးနေတာကို ကြင်နာသူ မြင်လိုက်တော့

"အင်း ငါ ဟိုဘက်ပန်းခင်းဆီ ခဏသွားလိုက်ပါမယ်လေ"

ဒီလိုနဲ့ ကြင်နာသူ တစ်ယောက် ဖူးငုံနဲ့ ဆုယွန်းကို အသိမပေးပဲ Acacia ပန်းတွေရှိတယ်ဆိုတဲ့ နေရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

Wow~ စိုက်ခင်းတစ်ခုလုံး အဝါရောင်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေတာကို မြင်ရ တော့ သူမစိတ်ထဲ တော်တော်လေး လန်းဆန်း ကြည်လင်သွားရသည်။ Acacia ပန်း၏ အရောင်က အဝါရောင်ဖြစ်ပြီး ပန်းပွင့်ချပ်လေးတွေက လည်း လုံးလုံးလေးသဖွယ်ဆိုတော့ ချစ်စရာလေးပေါ့ ... ။ မြန်မာလိုဆို နန်းလုံးကြိုင် လို့ ပြောရမလားပဲ။

ကြင်နာသူ ချက်ချင်းပဲ ထိုပန်းခင်းကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်သွားမိသည်။ ပြီး တော့ ထိုပန်းခင်းကြီးထဲ၌ပဲ သူမ လေယူလေသိမ်းများနှင့်အတူ ပြေးလွှား ဆော့ကစားမိသည်။ အချိန်တစ်ခုထိ သူမ ဒီပန်းခင်းကြီးထဲမှာ စိတ် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး နေမိတာပေါ့။

"ဘုတ် ... "

"ဒုတ် ... "

"သွားပြီ"

နောက်တော့ သူမ၏ ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် ပြေးလွှားနေမှုကြောင့် လူတစ်ယောက်ကို တိုက်မိသွားကာ ထိုလက်ထဲက ကင်မရာသည်လည်း ပြုတ်ကျလို့ သွားခဲ့ရတော့သည်။

"တောင်းပန်ပါတယ် ... နာနာ မမြင်လိုက်မိလို့ပါ"

"မင်းလူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မမြင်ရတဲ့အထိ ကန်းနေတာလား"

ဟ ... ဘာလှိုင်းကြီးပါလား။

နာနာ သူမတောင်းပန်တာတောင် အပြစ်တင်စကားဆိုနေသော သြသြရှရှ အသံကြောင့် ဒေါသကထောင်းခနဲ ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ အစောနက ထို လူ၏ ကင်မရာကို ကောက်ပေးမလို့ လုပ်နေတဲ့ လက်ကို ပြန်ရုပ်ပြီး ခေါင်း မော့ကာ ထိုလူကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ စူးရှလွန်းသော နေရောင်ခြည်က ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကနေပဲ ဖြာထွက်နေသကဲ့သို့ ... အသားဖြူဖြူ ... အရပ်အမောင်းကလည်း တောင့်တင်းစွာ ... ယောက်ျားလေးတန်မယ့် နီရဲစိုပြည်နေသော နှုတ် သားတစ်စုံ ... အသားအရေကလည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် ကြည်လင် တောက်ပနေသည်။ ညှို့ယူနိုင်လွန်းသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက တစ်ခဏလေး အတွင်းမှာတင် သူမကို ညှို့ယူသွားခဲ့သည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းတိုက်ခတ်နေ သော လေပြည်လေနုများကြား Acaciaပန်းပွင့်ဖတ်လေးများက လွင့်မျော ပါလာပြီး သူမတို့ ၌ဦးကြားဝင်ရောက်လာစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသယောင် ...

ထိုသို့ ခန့်ညားချောမောလွန်းလှသော ယောက်ျားအား သူမ အကြည့်မလွှဲ နှိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စစ် ပြုတ်ကျသွားသော သူ့ကင်မရာကို ကောက်ပြီး အပျက်အစီးရှိ/မရှိ စစ်ဆေးကြည့်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားရသည့်အတွက် ကင်မရာထံရောက်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေကို ခွာ ကာ အရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်မိတော့ သူ့အား မျက်တောင်မခတ်တမ်း တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် မိသည်။

ပြီးတာနဲ့ ထိုနေရာက လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တော့

"ဟင် ... ရှင့်ကင်မရာ ... "

"ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်း အပြတ်ပြောကာ ထိုစိုက်ခင်းဆီက ထွက်သွားဖို့လုပ်
နေသော လူအား နာနာ နောက်ထပ် စကားလုံးများဖြင့် ဆွဲထားရန် ပြင်
လိုက်သော်လည်း ခြေတံရှည်သော ထိုလူက ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် ထို
စိုက်ခင်းဆီက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

"ဟွန့် ... ရှင် နာနာဆီက ပြေးမလွတ်ပါဘူး"

နာနာ သူမအတွေးနဲ့ သူမ ကျေနပ်ပီတိတွေဖြာနေတုန်း သူငယ်ချင်း
အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့က သူမနာမည်ကို တစာစာခေါ်ကာ
ရောက်လာချေပြီ။

"ဟဲ့ နာနာ ... နာနာ"

"ပြောအေ"

"နင် တပြုံးပြုံးနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ငါလား..."

သုံးယောက်သား နာနာအပြောကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ... အဲဒါကို
နာနာကတော့ အပျော်တွေဖုံးမရ ဖိမရနဲ့ သွား၃၂ချောင်းလုံးဖီးပြကာ

"Heart ထိသွားတာ"

"ဟမ်"

"ဘယ်လို"

"ဘာ"

သုံးယောက်လုံး အာမေဍိတ်တစ်မျိုးစီ ထွက်ကာ နာနာ၏ အဖြေကို နားမလည်စွာဖြင့်။

"ဟီး... အပြည့်အစုံပြောပြမယ် ... မုန့်ဆိုင်သို့ Go လိုက်ရအောင်"

သူမတို့ ၃ယောက်လက်ကို လာတွဲပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက် မြူးထူးနေသော နာနာကြောင့် ဆုယွန်းတို့ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ သူမ အနောက်ပါသွားခဲ့ရ၏။

"ဪ ... ဒါဆို နင် ဦးစစ်သေနာပတိနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို"

"ဟင် ... အဲလူကြီးနာမည်က စစ်သေနာပတိတဲ့လား လူရော နာမည်ရော က ဝိုက်ချင်စရာကြီး ဟိဟိ"

နာနာ ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းကို နားထောင်ပြီးတော့ ပန်းချီက ထိုလူကို သိဟန်ဖြင့် ပြောလေတော့ ချက်ချင်း စပ်ဖြီးဖြီးရပ်နဲ့ ဦးစစ်သေနာပတိကို ဝိုက်မယ်ဟု ဆိုလာသော သူမတို့သူငယ်ချင်းကြောင့် သူတို့၃ယောက် သက်ပြင်းကိုယ်စီချလျက် ...

"နင် ဦးစစ်သေနာပတိကို တကယ် သဘောကျတာလား"

"ဟင့်အင်း ... ချစ်တာ ... ချစ်တာမှ အရမ်းပဲ ... သူ့အကြည့် တစ်ချက်တည်းနဲ့တင် ငါ့နှလုံးသားလေး အရည်ပျော်သွားပြီ ကမရယ်"

"ဟင်း... ကြည့်ရတာ ဆေးမိသွားပုံပဲ"

"ဒါပေါ့ ... ဦးစစ်သေနာပတိဆိုတဲ့ အချစ်ဆေးလေး"

စားပွဲပေါ်မေးထောက်ကာ တပြုံးပြုံးဖြင့် လုံးဝကို ကြွေဆင်းကျနေသော မိနာနာ။

"ဒါနဲ့ ပန်းချီမ ... နင် ငါ့လူကြီးကိုသိတာလား"

"အမလေး ဟယ် ... အခုထဲက ငါ့လူကြီးတဲ့"

"ဟုတ်ပါ"

ဖူးငုံနဲ့ ဆုယွန်း ပြောနေတာကို လျှာထုတ်ပြောင်ပြပြီး ပန်းချီဆီကသာ သူမလူကြီးအကြောင်း သတင်းနှိုက်နေရသည်။

"အရမ်းကြီးတော့မသိပါဘူး ... သူက ငါတို့ ပန်းစိုက်ခင်း အနောက်ဘက် မှာ Café ဆိုင်လေးဖွင့်ထားတာလေ ... တစ်ခါတစ်ရံ ငါတို့ စိုက်ခင်းဆီလာ တတ်တယ် ... အဖိုးနဲ့ စကားပြော ... ပြီးတော့ ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ ပန်း စိုက်ခင်းတွေကို သွားကြည့်ပေါ့ဟာ ..."

"ဪ ... ဒါပဲလား"

"နာမည်က စစ်သေနာပတိတဲ့ ... အသက်ကတော့ ၂၉ နှစ်လောက်ရှိမ လားပဲ ... ငါလည်း အတိအကျမသိဘူးရယ် ..."

"ငါ့ထက် ၉ နှစ်ကြီးတာပေါ့ ... အဟိ Daddy Typeကြီး"

"မိကြင်နာသူ ... နင်သူ့ကို ဝိုက်လို့ရမယ်မထင် ..."

"ဟင် ... ဘာလို့လဲ မိန်းမတွေဘာတွေရှိလို့လား"

ချက်ချင်းကြီး မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ကို ဖြစ်သွားရတဲ့ သူမတို့သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြီး တကယ်ချစ်မိသွားတာပါလား ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

"အဲ့လိုမဟုတ်ဘူး သူက မိန်းမတွေကို အရောတောင် မဝင်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂေး လို့တောင် အပြောခံနေရတာ"

"ဪ ... ဘာများလဲလို့ ... အဲ့မိန်းမတွေက ငါမှမဟုတ်တာ ... စောင့် ကြည့်လိုက် ... ငါက လူကြီးရဲ့ မဟေသီ ဖြစ်ကို ဖြစ်လာစေရမယ်"

Confidence Level is so so Highပါသော ကြင်နာသူပါလေ ...

ပန်းချီ ဖူးငုံနဲ့ ဆုယွန်းတို့ကတော့ လိုချင်တဲ့ဘယ်အရာကိုမဆို ရအောင်ယူ

တတ်တဲ့ သူမတို့သူငယ်ချင်းအကြောင်း သိသူပီပီ ဘာမှဝင်တားခြင်းမပြု
ကြ။ ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သူမတို့အမြဲတမ်း ကြင်နာသူဘက်ကသာ ရှိ
နေမှာပါပဲ။

ပန်းချီပြောသော Caféဆိုင်သို့ နာနာ လာပြီး သူမ လူကြီးများ ရှိ/ မရှိ
ချောင်းကြည့်လေ၏။

ဆိုင်နာမည်ကိုက ** Acacia ** တဲ့လား။

ဆိုင်လေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်း၏။ သုံးထားတဲ့
ပရိဘောဂတွေကအစ သူ့နေရာနဲ့သူ လိုက်ဖက်နေလေ၏။ သူမ အထဲသို့
တောင် မဝင်သေးပဲ အပြင်ကနေပဲ သူမလူကြီးကို ချောင်းကြည့်နေခဲ့ပေမဲ့
အခုထိမတွေ့ရသေး။

ဟော ... ထွက်လာပါပြီ။ ခါးတွင် အဝတ်ဖြူလေးကို စည်းပြီး Costumer
များကို ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေ လိုက်ချပေးနေသော သူမလူကြီး။

တရိတသေနဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်လွန်းတဲ့ ဆိုင်ရှင်ပါလေ။

သူမ အပြင်ကနေပဲ တစ်နေကုန်နီးပါး လူကြီးကို ကြည့်နေတာ.... ကြည့်
နေတဲ့ တောက်လျှောက်လည်း လူကြီးကလွဲရင် ဝန်ထမ်းဟူ၍ ကြောင်တစ်
ကောင် ကြွက်တစ်မြီးတောင်မရှိ။

"တစ်ယောက်တည်းနေရတာကို ကြိုက်တာ သူ့မိမိများလား"

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညနေတောင် စောင်းလို့လာခဲ့ပြီလေ။

စစ် သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းပြီး ဆိုင်သိမ်းဖို့အတွက် ခေတ္တအနားယူနေတုန်း

"တီ...တီ"

တတီတီနဲ့မြည်ဟည်းနေသော ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်၏။

"ဟယ်လို... ဒယ်ဒီ"

"... .."

"ကျွန်တော်အဆင်ပြေပါတယ်... ပြီးတော့ အဲကိုလည်း ကျွန်တော်ပြန်လာ
ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး... ဒယ်ဒီ ပြောစရာမရှိတော့ရင် ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်
တော့မယ်"

ဟုပြောပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်သော စစ်။ စိတ်ရှုပ်စွာ သူ့ဆံပင်တွေကို
လက်ချောင်း သွယ်သွယ်များဖြင့် ထိုးဖွလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်စွာ ငေးမှိုင်းမိလိုက်
သည်။

"ပင်ပန်းလိုက်တာ... အလုပ်သမားငှားမှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့"

အကျောတွေ တက်နေတော့ ဇက်ကို ဖိနှိပ်ရင်း ညည်းညူမိလိုက်၏။
တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဆိုင်မှန်တံခါးလေး ပွင့်ထွက်သွားပြီး

"နာနာကို အလုပ်ခန့်ပါလား ဟင် ဦး"

နာနာ သူမလူကြီးအနား နေလို့ရမယ့် အခွင့်အရေးတခုအား ရလိုက်သလို
အားတက်သရောနဲ့ ဆိုင်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး ပြောလိုက်သော်လည်း
သူမလူကြီး ပြန်ပြောသော စကားတစ်ခွန်းက

"မိန်းကလေးမခန့်ဘူး"တဲ့လေ။

ငါ့လူကြီးတကယ်ပဲ ဂေးနေတာများလား။
